

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Το σταυροδρόμι των ψυχών

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ 40.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ε Π Ο Η Ν Ι Κ Η Π Ο Λ Ι Τ Ε Χ Ν Ι Ο

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σταυροδρόμι των ψυχών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2009
© Εικόνες εξωφύλλου: visualphotos.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2009, 40.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-555-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομηχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Το σταυροδρόμι των ψυχών

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
40.000 αντίτυπα

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΒΑΝΗ

Ενηλίκων

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, 1999
Όταν το χιόνι χόρευε με τη φωτιά, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, 2000
Η γυναίκα της σοφίτας, 2001
Τον άντρα σου κεράτωνε και μάγια μην του κάνεις, 2002
Ο γιος της βροχής, 2003
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2004
Τα δάκρυα του Θεού, 2005
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2006
Το φιλί του δράκου, 2007
Ένα κομμάτι ουρανού, 2007
Σουίτα στον Παράδεισο, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασινοπασχαλιάς*, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, 2007

Το βιβλίο μου είναι αφιερωμένο
σ' ένα παλικάρι που έφυγε πολύ βιαστικά,
πολύ νωρίς, πολύ άδικα...

Στον Νικήτα Βεκρή

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αγαπημένοι φίλοι αναγνώστες,

Ξέρω ότι πολλοί θα έχετε ξαφνιαστεί με την απόφασή μου όχι μόνο ν' αλλάξω εκδοτικό οίκο, αλλά και το όνομά μου. Δεν είμαι άνθρωπος των αλλαγών. Μ' αρέσουν τα οικεία και γνώριμα μονοπάτια... Όταν όμως αυτά τα μονοπάτια παύουν να σε οδηγούν στον προορισμό σου, τότε δεν έχεις παρά να διαλέξεις άλλο δρόμο. Το όνομα «Χρυσήίδα» είναι το πραγματικό μου όνομα. Είναι αυτό που διάλεξε να μου δώσει ο εκλιπών πατέρας μου, ο Δημόκριτος Δημουλίδης, αλλά δεν το δέχτηκε η Εκκλησία μας, ως μη χριστιανικό... Δε θα το σχολιάσω. Ποτέ όμως δεν είναι αργά να διεκδικήσεις κάτι που επιθυμείς πολύ και σε κάνει να νιώθεις ότι είσαι εσύ. Η ζωή είναι πολύ σύντομη για να τη σπαταλάμε περιμένοντας τις ευκαιρίες. Οι ευκαιρίες δεν έρχονται συχνά, γι' αυτό λοιπόν πρέπει να τις αναζητούμε οι ίδιοι. Τίποτε δεν πραγματοποιείται αν δεν το θέλεις πάρα πολύ, αν δε δουλέψεις σκληρά και συνεχώς, αν δεν είσαι πάντα εκεί να το

υποστηρίζεις. Τα εύκολα είναι για τους αποτυχημένους, για αυτούς που ονειρεύονται και όχι γι' αυτούς που βάζουν στόχους. Ακόμη κι αν χάσεις το στοίχημα μαζί με το στόχο, θα ξέρεις ότι από το λάθος έμαθες, ότι πάλεψες λιονταρίσια, ότι δεν κατέθεσες τα όπλα εύκολα. Δε μου αρέσουν τα εύκολα. Με κουράζουν, με κάνουν μαλθακή, με κάνουν να νιώθω ηλίθια. Δε μου αρέσουν και τα έτοιμα. Δεν τα χαίρομαι, δε με ικανοποιούν, δε με κάνουν να νιώθω ενεργό μέλος της κοινωνίας. Και μπορεί τα δύσκολα κάποιες φορές να είναι ψυχοφθόρα, όμως σου μαθαίνουν να επιβιώνεις. Δε θα σας κουράσω άλλο. Είχα πει στο τελευταίο μου βιβλίο, *Σουίτα στον Παράδεισο*, ότι μπορεί και να μην ξαναγράψω. Και αν δε γίνονταν αυτές οι αλλαγές, θα το τηρούσα. Δεν μπορείς να γράψεις αν πρώτα από όλα δε νιώθεις ελεύθερος. Ο συγγραφέας και κάθε δημιουργός επιθυμεί να είναι πάνω από όλα απεγκλωβισμένος από πνευματικά όρια και απερίσπαστος από κάθετί που τον ενοχλεί και τον εμποδίζει. Διαφορετικά βαλτώνει. Και είναι ντροπή κάποιοι να προσπαθούν να τον εμποδίσουν...

Χρυσήδα Δημουλίδου

ΕΛΛΑΔΑ,
ΑΜΟΡΓΟΣ,
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΧΟΖΟΒΙΩΤΙΣΣΑΣ,
24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2005

Εκείνο το πρωινό, όπως κάθε μέρα οκτώ χρόνια τώρα, ο μοναχός Ιερώνυμος σηκώθηκε στις τρεις τα χαράματα για τον όρθρο. Έπειτα από τον χθεσινό χαλασμό, ο άνεμος έχει κοπάσει και ο γαλήνιος μοναχός σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να αποτελειώσει το βάψιμο της μικρής βεράντας της μονής που είχε αρχίσει χθες, προτού τον διακόψει η ξαφνική καταιγίδα. Έτσι στα καλά καθούμενα, γύρω στις τέσσερις το απόγευμα, άρχισε να φυσάει τόσο δυνατά, και ο ταλαίπωρος μετά δυσκολίας κατάφερνε να σταθεί όρθιος. Τα γλαροπούλια, που μέχρι πριν από λίγη ώρα πετούσαν κάνοντας μακροβούτια στα γαλαζοπράσινα νερά κρώζοντας δυνατά, χάθηκαν απότομα. Ο ουρανός μελάνιασε λες και πνιγόταν, και ύστερα ο άνεμος ούρλιαζε σαν πεινασμένος λύκος, ξεσήκωσε και φουρτούνιασε τη θάλασσα, που με τη σειρά της άρχισε σαν μαινόμενη μέγαιρα να χαστουκίζει με μανία όποιο βράχο έβλεπε μπροστά της.

Ο μοναχός μάζεψε βιαστικά τον κουβά με τη λευκή μπογιά και τη βούρτσα και μπήκε μέσα στο ναΐσκο, ενώ τα πρώτα χο-

ντρά δάκρυα του ουρανού έπεσαν επάνω στο μαύρο ράσο του και πρόλαβαν να το μουσκέψουν. Η μπόρα κράτησε αρκετή ώρα και ο Ιερώνυμος σκέφτηκε ότι ίσως να μην εμφανίζονταν οι απογευματινοί επισκέπτες και πιστοί που ήθελαν να προσκυνήσουν την άγια εικόνα της Παναγιάς της Χοζοβιώτισσας. Αισθανόταν ιδιαίτερα τυχερός που υπηρετούσε τον Θεό σε αυτό το μοναστήρι της Αμοργού, ένα από τα ωραιότερα κυκλαδίτικα νησιά της Ελλάδας. Πλησίαζε τα είκοσι εννέα και ασκούσε τον μοναχικό βίο από τα δεκαοκτώ του, όταν αποφάσισε μετά το λύκειο να μονάσει, παρ' όλες τις αντιρρήσεις της οικογένειας του, που δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι ήταν αυτό που οδήγησε τον μονάκριβο γιο τους να πάρει αυτή την απόφαση έτσι ξαφνικά. Ωστόσο για τον νεαρό Αχιλλέα –έτσι ήταν το πραγματικό του όνομα– καμιά απόφαση δεν είχε παρθεί ξαφνικά ή επιπόλαια. Από μικρό παιδί ακόμη μαγευόταν κάθε φορά που πήγαινε στην εκκλησία και άκουγε τις ψαλμωδίες. Για κάποιον περιεργό λόγο, ένιωθε ασφαλής εκεί μέσα. Στον έξω κόσμο, οι άνθρωποι τον φόβιζαν και οι κουβέντες με τους φίλους του, κυρίως για τις γυναίκες, του προκαλούσαν αμηχανία.

Εκείνο το καλοκαίρι, όταν δεκαοκτάχρονο παλικάρι επισκέφτηκε για πρώτη φορά το Άγιο Όρος και παρέμεινε σε μια πανέμορφη μονή για έναν ολόκληρο μήνα, είχε ήδη καταλήξει: θα ακολουθούσε τον ιερατικό βίο. Και αυτό έκανε. Υπηρέτησε πρώτα σε μοναστήρι στην Πάτμο και αμέσως μετά πήγε στη μονή της Παναγιάς της Χοζοβιώτισσας στην Αμοργό.

Οκτώ χρόνια από εκείνη την ευλογημένη μέρα, στιγμή δε σταμάτησε να ευχαριστεί τον Θεό για την καλή του μοίρα. Δεν είχε μόνο τη χαρά να Τον υπηρετεί, αλλά και την τύχη να αντικρίζει από τα παράθυρα μονίμως το ωραιότερο θέαμα που πρόσφερε το απέραντο γαλάζιο, καθώς παιχνιδίζε με τον ήλιο και

τους βράχους τη μέρα και με το φεγγάρι και τ' άστρα το βράδυ. Ευλογία Θεού η Αμοργός! Ευλογημένος τόπος η Ελλάδα, που σ' αυτό το νησί, εκεί στη μονή της Παναγιάς, ο Θεός είχε χαϊδέψει τον τόπο κάπως περισσότερο. Τίποτε δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτό που αντίκριζαν τα μάτια του σαν χάραζαν οι πρώτες ροδομπρούντζινες γραμμές του ήλιου στον ορίζοντα. Παλέτα γεμάτη χρώματα να ζωγραφίζει, μέχρι να τελειώσει το ταξίδι του. Ήταν μαγική στιγμή να τον βλέπεις να βουλιάζει αργά αργά στον υδάτινο θρόνο του, ενώ τα χρώματα να εναλλάσσονται από χρυσοπόρφυρα σε μελένια, από ροδοκοραλλί σε σμαραγδολαδένια... σε βιολετολουλακί... σε μελανά ώσπου να τα σβήσει το σκοτάδι. Και μόνο για όλα αυτά που ζωγράφιζε ο Θεός, αρκούσε να Του αφιερωθεί κάποιος.

Ο Ιερώνυμος έκανε για πολλοστή φορά το σταυρό του σαν τελείωσε το πρωινό του μαζί με τους άλλους πέντε μοναχούς που υπηρετούσαν μαζί του. Η ώρα πλησίαζε εξήμισι και σε λίγο θα άρχισε να χαράζει. Μέχρι τις δέκα, που άνοιγαν οι πόρτες του μοναστηριού για να υποδεχτούν τους πρωινούς επισκέπτες, θα είχε όλο το χρόνο να αποτελειώσει το βάψιμο της βεράντας. Οι προσκυνητές ήταν καθημερινά πολλοί και συνήθως σύχναζαν σ' αυτή τη μοναδική ολόλευκη χτιστή βεραντούλα, αφού προσκυνούσαν πρώτα την εικόνα της Παναγιάς στο ναό. Από εκεί μόνο μπορούσαν να τραβήξουν βίντεο ή να φωτογραφίσουν όλη τη γύρω περιοχή. Γι' αυτό και το βάψιμό της γινόταν συχνά και συνήθως από τον ίδιο.

Ο μοναχός πήρε τον πλαστικό κουβά με την μπογιά και όλα τα σύνεργά του και τα έβγαλε στη βεράντα. Άνοιξε το καπάκι, έριξε μέσα λίγο νερό και μετά άρχισε να ανακατεύει το λευκό μείγμα με ένα λεπτό ξύλο. Ύστερα βούτηξε μέσα τη βούρτσα και ξεκίνησε να ασπρίζει τον τοίχο απ' άκρη σ' άκρη, ενώ έψελνε σι-

γανά ένα τροπάριο. Του άρεσε να ψέλνει όταν έκανε κάποιες εργασίες. Χαμογέλασε και έριξε μια ματιά στη θάλασσα και εκείνη του έστειλε σαγηνευτικά φιλιά. Ήταν το μόνο θηλυκό που είχε προσέξει στη ζωή του. Η μοναδική γυναίκα που δεν μπορούσε να αντισταθεί στα θέληγιά της. Η μοναδική γυναίκα που μπορούσε να τον αποπλανήσει, να τον έλξει από την αγάπη του στον Θεό. Ξαφνικά, κάτι από μακριά τράβηξε την προσοχή του: ένας τεράστιος κόκκινος λεκές που επέπλεε στην επιφάνειά της και παρασυρόταν με αργούς ρυθμούς προς την ακτή. Ο Ιερώνυμος έβαλε το χέρι πάνω από τα μάτια του προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν αυτό που έβλεπε. Ήταν ένα κόκκινο ύφασμα; Ήταν ένα κόκκινο πλαστικό κάλυμμα; Ήταν μια επιφάνεια ξύλου βαμμένη κόκκινη, μια αναποδογυρισμένη κόκκινη βάρκα, κάτι άλλο; Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει.

Αποφάσισε να αδιαφορήσει και να συνεχίσει το βάψιμο, όμως ο κόκκινος λεκές αποσπούσε την προσοχή του. Όχι πως ήταν κάτι περίεργο, αλλά ένα τόσο έντονο χρώμα σε μια γαλάζια επιφάνεια... Τότε θυμήθηκε πως στο γραφείο του ηγούμενου υπήρχε ένα ζευγάρι κιάλια. Βέβαια ο ηγούμενος μόλις είχε φύγει για τη χώρα, όπως έκανε σχεδόν κάθε μέρα, για να τακτοποιήσει διάφορες εκκρεμότητες. Ε, δεν ήταν δα και αμαρτία να τα δανειστεί χωρίς την άδειά του και να δει τι ήταν τέλος πάντων αυτό το πράγμα. Εξάλλου, σε πέντε λεπτά θα τα επέστρεφε πίσω στη θέση τους. Παράτησε τη βούρτσα πλάι στον πλαστικό κουβά και σε λίγο επέστρεψε κρατώντας τα στο χέρι. Ο κόκκινος λεκές επέπλεε πάντα στο νερό. Εστίασε την προσοχή του πρώτα σ' εκείνο το σημείο και μετά τα έφερε στα μάτια του. Ρύθμισε τους φακούς ώσπου η εικόνα έγινε πεντακάθαρη. Ο κατακόκκινος λεκές βρισκόταν τώρα σε απόσταση αναπνοής.

Ο μοναχός κατέβασε τα κιάλια από το πρόσωπό του που εί-

χε χλωμιάσει. «Μεγαλοδύναμε...» ψιθύρισε και έκανε το σταυρό του. Κατόπιν τα ξανάφερε στα μάτια του και ξανακοίταξε. Είχε πια βεβαιωθεί. Τα παράτησε επάνω στο περβάζι και έτρεξε με φόρα ταραγμένος μέσα. Δύο λεπτά αργότερα, ο δυνατός ήχος του σήμαντρου ξάφνιασε τους υπόλοιπους μοναχούς αλλά και τον ηγούμενο, που μόλις είχε κατεβεί τα τριακόσια τριάντα έξι σκαλιά του μοναστηριού και βρισκόταν ήδη στο δρόμο. Το αδικαιολόγητο για την ώρα χτύπημα της καμπάνας σήμαινε πως κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε. Ο ηγούμενος σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό και μετά άρχισε να ανεβαίνει πάλι τα σκαλιά αγκομαχώντας...

1

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ,
ΠΕΡΙΠΟΥ 270 ΜΙΛΙΑ ΝΟΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΗΣ,
ΩΡΑ 01.05,
ΔΕΥΤΕΡΑ 15η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1912

 ΧΙ! ΟΧΙ! Δεν μπορούσε να συμβαίνει αυτό! Δεν ήταν δυνατόν! Ήταν πάνω από τα όρια της λογικής, του χειρότερου εφιάλτη.

Η Κάρολ Μπάρμιμορ είχε γαντζωθεί στην αγκαλιά του Τζον Μπάρμιμορ, του Τζόνι της, όπως τον αποκαλούσε τρυφερά, που με το ένα χέρι την είχε αγκαλιάσει σφιχτά, ενώ με το άλλο προσπαθούσε με απεγνωσμένες κινήσεις να ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πανικοβλημένο πλήθος, το οποίο έτρεχε να σωθεί, σχεδόν αφηνιασμένο από τον τρόμο. Η νεαρή κοπέλα σφίχτηκε ακόμη πιο πολύ επάνω στον άνδρα, έχοντας το δεξί της χέρι περασμένο γύρω από τη μέση του, ενώ με το αριστερό της κρατούσε ένα τυλιγμένο δέμα και προσπαθούσε μ' αυτό να προστατεύσει την ελαφρώς φουσκωμένη κοιλιά της. Ήταν τριών μηνών

έγκυος και μόλις τρεισήμισι μήνες παντρεμένη. Στα είκοσι ένα της χρόνια, είχε όλο τον καιρό να ζήσει, να ονειρευτεί, να ελπίζει, και αυτό έκανε σχεδόν κάθε μέρα. Έχασε για λίγο την ισορροπία της από ένα δυνατό τράνταγμα, όμως ο Τζον την κράτησε όρθια δίπλα του. Το πλήθος έβγαζε ουρλιαχτά, ενώ πολλές γυναίκες άρχισαν να κλαίνε παρασύροντας και τα παιδιά τους, που προσπαθούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβαινε.

«Βουλιάζουμε, Τζόνι;» ρώτησε με αγωνία η Κάρολ.

«Μη λες κουταμάρες, αγάπη μου. Είναι ποτέ δυνατόν να βουλιάξει ένα πλοίο σαν κι αυτό;»

«Δεν άκουσες που έλεγαν ότι τα αμπάρια πλημμύρισαν ήδη; Το παγόβουνο άνοιξε τρύπα...»

«Μην πιστεύεις αυτά που ακούς. Απλώς χτυπήσαμε πάνω στο παγόβουνο, όχι όμως και να τρυπήσει ο *Τιτανικός*! Είναι αβύθιστος! Θυμάσαι τι σου είχα πει; Τίποτε και κανένας δεν μπορεί να βυθίσει τον *Τιτανικό*!»

«Και ο Θεός; Ξεχνάς τον Θεό, Τζόνι;»

«Και γιατί να θέλει ο Θεός να καταστρέψει τα όνειρα και τις ελπίδες τόσων φτωχών ανθρώπων εδώ μέσα; Όχι, ποτέ δε θα αποφάσιζε κάτι τέτοιο. Δεν κινδυνεύουμε, μη φοβάσαι τίποτε... Όσο είμαι εγώ κοντά σου, δεν έχεις να ανησυχείς για το παραμικρό», της είπε και την έσφιξε ακόμη περισσότερο στην αγκαλιά του, προσπαθώντας να μη δείξει ούτε μια τόση δα σκιά από το φόβο που τον είχε κλείσει στη δική του αγκαλιά. Μπορεί να γνώριζε καλά όλη την ιστορία της κατασκευής αυτού του πλωτού μεγαθηρίου που τους φιλοξενούσε τέσσερις μέρες τώρα καταμεσής του Ατλαντικού Ωκεανού, μπορεί να είχε ακούσει άπειρες φορές τη λέξη «αβύθιστος», όμως βαθιά μέσα στην ψυχή του είχε φωλιάσει για πρώτη φορά η αμφιβολία. Κι αν ο Θεός είχε πράγματι αποφασίσει κάτι τέτοιο; Δεν ήθελε ούτε να το σκεφτεί.

Προς το παρόν, εκείνο που προείχε ήταν να ανεβούν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στο κατάστρωμα και να περιμένουν οδηγίες. Έτσι τους είχε πει το πλήρωμα, όταν απροειδοποίητα, πριν από μία ώρα, τους ξύπνησε και τους ενημέρωσε ότι έπρεπε να φορέσουν τα σωσίβιά τους και να συγκεντρωθούν όλοι επάνω περιμένοντας τις εντολές του πλοιάρχου. Ο Τζόνι, ενστικτωδώς και χωρίς να κάνει ερωτήσεις, κατάλαβε αμέσως ότι κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε. Φρόντισε να φορέσει πρώτα στη γυναίκα του το σωσίβιό της και να την προετοιμάσει όσο πιο ανώδυνα γινόταν για το γεγονός, ότι ίσως χρειαζόταν να εγκαταλείψουν το πλοίο. Το τράνταγμα από τη σύγκρουση με το παγόβουνο ήταν τόσο δυνατό, που παραλίγο να τον ρίξει από το κρεβάτι του. Σίγουρα η ζημιά ήταν πολύ μεγάλη, όμως δεν υπήρχε λόγος να τρομάξει την Κάρολ, που στο κάτω κάτω περίμενε και το μωρό τους.

Το πλήθος έσπρωχνε τώρα ανελέητα ο ένας τον άλλον, αδιαφορώντας για το ποιον συναντούσε στο διάβα του, γυναίκα, παιδί ή ηλικιωμένο. Ο πανικός είχε μεταδοθεί σε όλους, κυρίως όταν ακούστηκαν κάποιες πληροφορίες, που έλεγαν ότι η αποβίβαση των πρώτων επιβατών στις σωσίβιες λέμβους είχε ήδη ξεκινήσει. Έπειτα από μια σκληρή διαδρομή, ο Τζον και η Κάρολ κατόρθωσαν να φθάσουν στην πρώτη θέση μαζί με τους άλλους επιβάτες της τρίτης θέσης. Μπήκαν μέσα με φόρα και την αγωνία αποτυπωμένη στα πρόσωπά τους. Εκεί όμως σταμάτησαν, αδύναμοι να αντισταθούν στην ασύγκριτη πολυτέλεια που τους θάμπωσε. Αντί να συνεχίσουν το τρέξιμό τους προς τη σωτηρία, έμειναν εκεί ασάλευτοι, να θαυμάζουν όλα αυτά τα αντικείμενα μοναδικής αξίας που αντίκρισαν μπροστά τους και που ποτέ άλλοτε δε θα είχαν την ευκαιρία όχι μόνο να αγγίξουν, αλλά ούτε καν να ξαναδούν. Κρύσταλλα, πίνακες, ασημικά, πορσε-

λάνες, χειροποίητα χαλιά, λεπτοσκαλισμένα έπιπλα, μεταξωτές κουρτίνες, υπέροχα φωτιστικά, απλίκες και ό,τι μπορούσε να φανταστεί μάτι ανθρώπου βρισκόταν εκεί, στη διάθεση του καθενός. Αληθινό πλωτό παλάτι για βασιλιάδες, που το απολάμβαναν μέχρι πριν από λίγο εκλεκτοί δισεκατομμυριούχοι. Είχε ακουστεί ότι δώδεκα από τους πλουσιότερους ανθρώπους του πλανήτη ταξίδευαν μαζί τους. Άλλωστε ποιος άλλος θα μπορούσε να απολαμβάνει τέτοια χλιδή, αν όχι αυτοί που βρίσκονταν στην πρώτη θέση; Αλλά και οι υπόλοιποι επιβάτες δεν ήταν τυχαίοι. Επιχειρηματίες, γνωστοί καλλιτέχνες, νεόπλουτοι, επιστήμονες πλαισίωναν αυτή τη φανταχτερή παρέα, που απείχε έτη φωτός από τους άμοιρους, τους ταλαίπωρους, τους κυνηγούς της ελπίδας, που η φτώχεια και η μιζέρια της ζωής τους είχε ρίξει στα χαμηλά, μέσα στις απλές κουκέτες της τρίτης θέσης, όπου όλοι μαζί, σαν μια τεράστια οικογένεια, προσπαθούσαν να ξεχάσουν τη μοίρα τους και να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις με χορό, τραγούδι και το λιτό φαγητό τους.

Κάποιοι από αυτούς, μην αντέχοντας στον πειρασμό αυτής της αναπάντεχης λάμψης, άρχισαν να αρπάζουν ό,τι τους γούλιζε. Πίστευαν ότι, αφού σωθούν, θα είχαν στις τσέπες τους μια αρκετά σεβαστή περιουσία για να αρχίσουν το όνειρο από την αρχή. Κανένας δε διανοούνταν ότι η μοίρα του *Τιτανικού* είχε κιόλας προδιαγραφεί, εκεί στα βάθη του Ατλαντικού.

Ο Τζον και η Κάρολ κοίταζαν έκπληκτοι τους πεινασμένους για χρήμα συνταξιδιώτες τους και δεν μπορούσαν να πιστέψουν όλη αυτή την απληστία, που τους είχε μετατρέψει σε άρπαγες μιας περιουσίας που δεν τους ανήκε. Πάμφτωχο ζευγάρι και οι δύο, ποτέ δεν είχαν μπει στον πειρασμό ούτε καν να σκεφτούν ν' απλώσουν το χέρι τους επάνω σε κάτι που δεν το κέρδισαν τίμια, με τον ιδρώτα της δουλειάς τους. Η τιμιότητα ήταν κοινό

χαρακτηριστικό τους, όπως και η σεμνότητα, που μαζί με τα νιάτα και την ομορφιά τους έλαμπαν σαν πολύτιμα διαμάντια σε στέμμα πάνω από τα κεφάλια τους. Ήταν βασιλιάδες, κι ας ήταν φτωχοί.

Αυτή όμως η μικρή λεηλασία άνοιξε πιο εύκολα το δρόμο τους προς το κατάστρωμα, αφήνοντας πίσω τους άλλους να γεμίζουν με βάρος τις τσέπες τους, και έτρεξαν προς τις σκάλες, ώσπου το παγωμένο χάδι της απριλιάτικης νύχτας τους υποδέχτηκε αφιλόξενα. Η νεαρή γυναίκα σήκωσε ασυναίσθητα το γιαντάκι του παλτού τους, του μοναδικού που διέθετε, γύρω από το λαιμό της, ενώ ένα μικρό φτερούγισμα στην κοιλιά της της θύμιζε ότι ο καρπός της αγάπης τους ήταν μαζί τους, πιο ζωντανός από ποτέ. Σχεδόν οι περισσότεροι από τους χίλιους τριακόσιους δεκαέξι επιβάτες και τα οκτακόσια ενενήντα ένα μέλη του πληρώματος ήταν μαζεμένοι επάνω. Άλλοι πανικοβλημένοι, άλλοι αφηνιασμένοι, άλλοι εγκαταλειμμένοι στη μοίρα τους, να περιμένουν με καρτερία τις υποδείξεις του πληρώματος, που προς το παρόν φαινόταν να ελέγχει την κατάσταση. Οι πιο ψύχραιμοι βοηθούσαν τα γυναικόπαιδα να επιβιβαστούν στις λέμβους. Η διαταγή του πλοίαρχου ήταν σαφής: πρώτα τα γυναικόπαιδα και μετά οι άνδρες, πρώτοι οι επιβάτες της πρώτης θέσης και μετά οι υπόλοιποι, πρώτα όλοι οι επιβάτες και τελευταίο το πλήρωμα, εκτός από αυτούς που οδηγούσαν τις λέμβους.

Ούτε και ο ίδιος ο πλοίαρχος Σμιθ δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ξεστόμιζε τέτοιες διαταγές. Όταν του ανέθεσαν τη διακυβέρνηση του *Τιτανικού* στο πρώτο παρθενικό ταξίδι του από την Σαουθάμπτον της Αγγλίας στη Γη της Επαγγελίας, όπως αποκαλούσαν τότε την Αμερική, είχε νιώσει κάτι παραπάνω από υπερήφανος. Είκοσι έξι χρόνια τώρα θαλασσόλυκος είχαν δει πολλά τα μάτια του και η πλοήγηση αυτή του πλεούμενου

θεριού, με μήκος διακόσια εξήντα εννέα μέτρα, πλάτος είκοσι οκτώ μέτρα, ύψος εβδομήντα μέτρα και χωρητικότητα σαράντα έξι χιλιάδες τόνους, του φάνηκε το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή του. Ήδη η τεχνολογία είχε προχωρήσει με απίστευτους ρυθμούς και οι εποχές που έπαιζε στους χωμάτινους δρόμους ως παιδί και η θέα ενός ποδηλάτου τον άφηνε άναυδο είχαν περάσει ανεπιστρεπті.

Ποτέ άλλοτε δεν είχε αισθανθεί πιο σίγουρος και πιο δυνατός, από όταν ανέβηκε στη γέφυρα του *Τιτανικού* για να τον κυβερνήσει στο πρώτο του βάπτισμα στη θάλασσα. Ένωσε σαν πατέρας που οδηγεί το παιδί του στα αρχικά του βήματα, και σχεδόν βούρκωσε όταν το υπερωκεάνιο άρχισε να γλιστράει με δύναμη στη βρετανική θάλασσα, ενώ ο εκκωφαντικός ήχος της σφυρίχτρας των φουγάρων, που σήμαινε την αναχώρηση και συνάμα τον αποχαιρετισμό όσων άφηνε πίσω του, έκανε την καρδιά του να χάσει το ρυθμό της για λίγα δευτερόλεπτα. Και τώρα... Τώρα έδινε εντολές εγκατάλειψης! Ο σχεδιαστής του πλοίου, Τόμας Άντριους, που ταξίδευε μαζί τους, ήταν σαφής και απόλυτος. Ο *Τιτανικός* βυθιζόταν, και μάλιστα με γρήγορους ρυθμούς. Δεν υπήρχε ελπίδα, ούτε χρόνος. Παρ' όλα αυτά, ο πλοίαρχος Σμιθ ήλπιζε ότι κάποιο θαύμα θα σταματούσε αυτή την ασύλληπτη καταστροφή, που κανένα ανθρώπινο μυαλό δε θα μπορούσε να συλλάβει ακόμη και στην πιο μακρινή σφαίρα της φαντασίας. Ως τη στιγμή που τον ενημερώσαν ότι, αν και οι αυτόματες πόρτες συγκράτησης των νερών είχαν κλείσει, τα νερά εξακολουθούσαν να μπαίνουν σταθερά στα στεγανά διαμερίσματα του πλοίου και να το οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στα βάθη των μαύρων και παγωμένων νερών του Ατλαντικού. Μόνο τότε κατόρθωσε να ξεστομίσει τις λέξεις «επιβίβαση στις βάρκες» και «εγκατάλειψη».

Εκείνο όμως που κατέτρωγε πίοτερο τα σωθικά του και τον είχε αποδυναμώσει δεν ήταν τόσο η βύθιση αυτού του τεράστιου πλοίου, όσο ότι γνώριζε πολύ καλά κάτι που αγνοούσαν οι επιβάτες: ο αριθμός των σωσίβιων λέμβων ήταν πολύ μικρός για να χωρέσουν όλες οι ανυποψίαστους ψυχές που βρίσκονταν επάνω στο πλοίο, στη μέση ενός παγωμένου ωκεανού. Κι όλα αυτά, επειδή ποτέ και κανένας δεν πίστευε ότι ο *Τιτανικός* μπορούσε να βυθιστεί. Ήταν αβύθιστος! Και αυτό είχε περάσει στις συνειδήσεις όλων. Και των κατασκευαστών και των απλών επιβατών, που ήθελαν να ταξιδέψουν όλοι με τη σιγουριά και την ασφάλεια που τους παρείχε αυτό το πλοίο. Το παγόβουνο όμως που βρέθηκε στο δρόμο τους ήταν έξι φορές μεγαλύτερο από το μέγεθος του πλοίου, και εξαιτίας του μεγάλου ρήγματος είχαν πλημμυρίσει και τα πέντε στεγανά διαμερίσματά του, ενώ είχε σχεδιαστεί να επιπλέει ακόμη και στην περίπτωση που πλημμυρίζαν και τα τέσσερα. Ήταν παραπάνω από σίγουρο ότι ένας τεράστιος αριθμός επιβατών θα χανόταν στα βάθη αυτών των μαύρων νερών και αυτό δεν το βαστούσε η καρδιά του. Τόσοι άνθρωποι, τόσες ελπίδες, τόσα όνειρα, τόση χαρά, όλα θα χάνονταν για πάντα εκεί κάτω. Όχι! Δεν το άντεχε τώρα και δε θα το άντεχε ποτέ. Είχε πάρει ήδη την απόφασή του από την ώρα που ξεστόμισε τη λέξη «εγκατάλειψη». Θα έμενε εκεί πάνω, στη θέση του, δίπλα στο τιμόνι, να δίνει εντολές, ως την τελευταία στιγμή, μέχρι να τον αγκαλιάσουν τα αφιλόξενα νερά σφιχτά. Ναι, αυτό θα έκανε και τίποτε δε θα του άλλαζε τη γνώμη. Αδύνατον να ζήσει ντροπιασμένος έπειτα από τόσα χρόνια στη θάλασσα. Οι άξιοι ναυτικοί πρέπει να είναι και άξιοι άνδρες. Διαφορετικά, να κάθονται στη στεριά.

Ο Τζον έσπρωξε πάλι το πλήθος, που αυτή τη φορά τού φάνηκε σαν πέτρινος τοίχος. Ο κόσμος γύρω τους, αρκετά τρομαγ-

μένος, προσπαθούσε να αντλήσει περισσότερες πληροφορίες από τους μπροστινούς.

«Κοιτάζτε εκεί κάτω», ακούστηκε η δυνατή φωνή ενός άνδρα που κρατούσε δυο παιδιά στην αγκαλιά του τα οποία έμοιαζαν σαν δύο σταγόνες νερό.

Ο κόσμος γύρισε το κεφάλι του προς τη μεριά της θάλασσας και μπόρεσε να ξεχωρίσει καθαρά μια βάρκα γεμάτη επιβάτες που απομακρυνόταν.

«Θεέ μου!» κλαψούρισε μια γυναίκα, «είναι αλήθεια, βυθίζεται ο Τιτανικός...»

«Βυθιζόμαστε, βυθιζόμαστε!» φώναξε τώρα με απελπισία ένας άλλος άνδρας. «Κάντε πέρα! Έχω τρία παιδιά και μια γυναίκα μαζί μου», είπε και άρχισε να σπρώχνει με μανία τον κόσμο που είχε τρομοκρατηθεί ακόμη περισσότερο.

«Τι θα κάνουμε τώρα, Τζόνι;» ψιθύρισε τρομαγμένη η Κάρολ.

«Τίποτε, γλυκιά μου. Θα περιμένουμε να έρθει η σειρά μας για να μπούμε στις βάρκες. Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά. Σ' το υπόσχομαι. Κανείς μας δεν πρόκειται να πάθει τίποτε. Θα περιμένουμε να μας μαζέψουν τα πιο κοντινά πλοία και να μας πάνε στον προορισμό μας. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο θα φθάσουμε στην Αμερική και θα κάνουμε όλα τα όνειρά μας πραγματικότητα. Ό,τι κι αν συμβεί, εμείς οι δυο δεν πρόκειται να χωρίσουμε ποτέ».

«Μου το υπόσχεσαι, Τζόνι;» ρώτησε αναθαρρημένη η Κάρολ ενώ η καρδιά της χτυπούσε ακανόνιστα.

«Ναι, σ' το υπόσχομαι, κανείς μας δεν πρόκειται να πάθει το παραμικρό. Ούτε εσύ, ούτε το παιδί μας, ούτε κι εγώ. Έχεις το λόγο μου. Σου είπα ποτέ εγώ ψέματα;»

Η Κάρολ αχνογέλασε.

«Όχι, ποτέ ως τώρα... Σ' αγαπώ, Τζόνι...»

«Κι εγώ, καρδιά μου. Μη φοβάσαι τίποτε, θα είμαι δίπλα σου».

Η κοπέλα κούρνιασε στην αγκαλιά του και έκλεισε τα μάτια. Ο άνδρας έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο. Πόσο την αγαπούσε, αλήθεια... Ήταν όλη του η ζωή, ό,τι είχε ονειρευτεί και ελπίζει και ακόμη περισσότερο. Ήταν η ανάσα του, το φως του, ο ήλιος, ο ίδιος ο Θεός. Την έσφιξε τόσο δυνατά που η Κάρολ αναστέναξε.

Ακριβώς πριν από ένα χρόνο, τέτοια εποχή, τίποτε δεν προμηνούσε αυτό που θα ερχόταν στη ζωή της. Η Κάρολ Ο' Κόννορ, όπως ήταν το πατρικό της όνομα, είχε γεννηθεί στην Ιρλανδία και ήταν το τελευταίο παιδί μιας πάμφτωχης οικογένειας. Ο πατέρας της, ο Μπράιαν Ο' Κόννορ, ένας εικοσιεπτάχρονος υπερήφανος ομορφάντρας με σκούρα κόκκινα πυκνά μαλλιά, δούλευε πολύ σκληρά για να κατορθώσει να υπάρχει ένα πιάτο φαγητό στο τραπέζι του. Είχε πέντε άτομα να θρέψει και η αλήθεια ήταν πως, όταν η εικοσιτετράχρονη γυναίκα του, η Μάγκι, μια μικρόσωμη μελαχρινή γυναίκα με γαλάζια μάτια, του ανακοίνωσε ότι ήταν πάλι έγκυος στο τέταρτο παιδί τους, κάπως δυσανασχέτησε. Τρία παιδιά, τρία αγόρια, και του δυσκόλευαν ήδη πολύ τη ζωή. Ο πρωτότοκος, ο κοκκινομάλλης Τόμι, ήταν ένα γεροδεμένο ζωντανό αγόρι πεντέμισι χρόνων. Ο δεύτερος, ο επίσης κοκκινομάλλης και σκανδαλιάρης Ρόμπιν, ήταν τεσσάρων και ο τρίτος, ο μελαχρινούλης και πάντα χαμογελαστός Τίμοθι, φτυστός η Μάγκι, έμπαινε στα δύο. Τώρα με το τέταρτο, έφθανε στα όρια της απελπισίας. Η Ιρλανδική Θάλασσα απέναντι από το Μαλαχάιντ, μια μικρή παραθαλάσσια περιοχή στα περίχωρα του Δουβλίνου, ήταν άγρια και σκοτεινή και οποιαδήποτε προσπάθεια των ανθρώπων του αλιευτικού όπου δούλευε ο πατέρας να πετύχουν μια ικανοποιητική ποσότητα ψαριών αποτελούσε καθημερινό άθλο. Παρ' όλα αυτά, ο Μπράιαν δεν το

έβαζε κάτω. Ως πιστός καθολικός, πίστευε στον Θεό με όλη του τη δύναμη, και Εκείνος του έδινε όσο κουράγιο χρειαζόταν για να παλεύει με τα κύματα.

Όταν γεννήθηκε η Κάρολ, την άνοιξη του 1892, εκείνη τη μέρα ο Μπράιαν έπιασε τόσα ψάρια, όσα δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του, γι' αυτό και θεώρησε την κόρη του γουρλιδική. Έμαθε το μαντάτο αμέσως μόλις πάτησε το πόδι του στη στεριά και η αλήθεια ήταν ότι εξεπλάγη, επειδή περίμενε αγόρι και αυτή τη φορά. Ο ήλιος ήταν ασυνήθιστα ζεστός για εκείνη τη μέρα και τα πρώτα μπουμπούκια έστελναν παντού τα χαρούμενα μηνύματα της φύσης, καθώς ξυπνούσε έπειτα από έναν πολύ παγωμένο και ατελείωτο χειμώνα που κρατούσε μήνες. Και ύστερα αντίκρισε για πρώτη φορά την κόρη του, ένα τόσο δα πλασματάκι, και έμεινε έκθαμβος από την ομορφιά της. Είχε μπούκλες στο χρώμα της σκουριάς, όπως και της συχωρεμένης μάνας του, και τα σμαραγδένια μάτια της ήταν όμοια με τα δικά του. Ήταν πανέμορφη, μια ζωντανή κουκλίτσα, και ο άνδρας αισθάνθηκε πραγματικά υπερήφανος και συνάμα ένοχος που είχε δυσαρεστηθεί με τον ερχομό της. Τη φίλησε απαλά στο μέτωπο και από εκείνη την ώρα έγινε η μονάκριβή του, η αγαπημένη του.

Η Κάρολ μεγάλωνε και η αλήθεια ήταν ότι η ομορφιά της δεν άφηνε κανέναν ασυγκίνητο από όσους είχαν την ευκαιρία να τη συναντήσουν. Η οικογένεια έμενε έξω από το Μαλαχάιντ, γύρω στη μισή ώρα δρόμο με τα πόδια, και συνήθως οι γυναίκες κατέβαιναν στο κέντρο μόνο για να εκκλησιαστούν. Κι αυτό σπάνια. Τα μόνα σπίτια δίπλα στο δικό τους ήταν τρία όλα κι όλα, και αυτά σε αρκετή απόσταση το ένα από το άλλο. Ο Μπράιαν δεν είχε μεταφορικό μέσο και πηγαινοερχόταν με τα πόδια, κουβαλώντας στους ώμους μέσα σ' ένα τσουβάλι οτιδήποτε χρειαζόταν η οικογένειά του. Ήταν αρκετά κουραστικό, όμως όσο

ήταν νέος το άντεχε. Αργότερα, σαν άρχισε να μεγαλώνει, η διαδρομή αυτή του φαινόταν κάποιες φορές ατελειώτη.

Το σπίτι τους, αν αυτό θεωρούνταν σπίτι, ήταν τόσο μικρό που μετά βίας χωρούσαν εκεί μέσα. Δύο δωμάτια όλα κι όλα· ένα μεγάλο, που ήταν κουζίνα, σαλόνι και κρεβατοκάμαρα μαζί, κι ένα μικρότερο, όπου κοιμόνταν η Κάρολ και ο Τίμοθι. Γύρω στα πενήντα τετραγωνικά μέτρα όλος ο χώρος. Ωστόσο η τεράστια περίφραξη και το δάσος σε απόσταση αναπνοής τους αποζημίωνε και με το παραπάνω. Τα καλοκαίρια οι άνδρες κοιμόνταν έξω στην αυλή και οι γυναίκες είχαν πια όλο το χώρο δικό τους για να κινηθούν και να μαγειρέψουν. Με τέσσερις άνδρες μέσα στο σπίτι, δεν ήταν δα τόσο εύκολο να επικρατεί τάξη. Η μπουγάδα, μία φορά την εβδομάδα το καλοκαίρι και δύο φορές το μήνα το χειμώνα, γινόταν πάντα έξω, ακόμη και με χιόνι. Η Μάγκι άναβε μια μεγάλη φωτιά και ζέσταινε λίγο νερό σε μια τεράστια χύτρα. Κατόπιν έριχνε τα ρούχα σε μια ξύλινη σκάφη και με ένα κομμάτι άθλιου σαπουνιού τα έτριβε με τις ώρες ώσπου να ξεβρομίσουν. Ύστερα τα άπλωνε σ' ένα σκοινί στην αυλή απ' άκρη σ' άκρη, στερεωμένο σε δύο πασσάλους που στην κορυφή τους σχημάτιζαν διχάλα. Έτριβε και ξανάτριβε μέχρι να σκάσουν τα χέρια της από το κρύο. Κυρίως τα ρούχα του άνδρα της, που βρομοκοπούσαν ψαρίλα και αίμα από το τεμάχισμα των τεράστιων ψαριών, τα οποία μετέφεραν στο λιμάνι και από εκεί τα διοχέτευαν σε όλο το Δουβλίνο με τα κάρρα που έρχονταν για να τα παραλάβουν φρέσκα φρέσκα. Ό,τι περίσσευε, ακόμη και κεφαλόψαρα και ουρές, τα μοιράζονταν οι άνδρες για το σπίτι τους, εξασφαλίζοντας το δωρεάν φαγητό της ημέρας. Αυτό όμως δε γινόταν καθημερινά, γιατί οι ψαριές δεν ήταν πάντα πλούσιες και ούτε ο ιδιοκτήτης του αλιευτικού τόσο γενναιόδωρος.

Η Μάγκι μαγείρευε πάντα σιγοτραγουδώντας κάποιο ιρ-

λανδέζικο τραγούδι, προσέχοντας πάντα τα παιδιά της, που έπαιζαν τριγύρω κάνοντας σαματά. Κυρίως ο Τόμι και ο Ρόμπιν. Ο Τίμοθι ήταν ήσυχος και προτιμούσε την παρέα της Κάρολ. Εκείνη τον ακολουθούσε παντού, ειδικά στο δάσος, όπου ανακάλυπταν όλο και κάποιο καινούργιο λουλούδι, ή κάποιο παράξενο φυτό, ή έντομο, ή ερπετό, ή ζώακι. Η οικογένεια έτρωγε όλη μαζί αργά το απόγευμα, σαν επέστρεφε ο πατέρας από τη δουλειά, μαζί με τα δυο αγόρια. Έστρωνε η Μάγκι στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι φτιαγμένο από τα δέντρα του δάσους, έβαζε στο κέντρο τη χύτρα με το φαγητό –συνήθως βραστό ψάρι με πατάτες και λαχανικά, το ζυμωτό ψωμί, τα φρούτα από τον κήπο και κάποιο σπιτικό γλυκό σαν περίσσευαν υλικά να το φτιάξουν και αφού έλεγαν όλοι μαζί την προσευχή τους και ευχαριστούσαν τον Θεό για το φαγητό της ημέρας, το απολάμβαναν σχολιάζοντας τα νέα και ακούγοντας τον Μπράιαν να τους αφηγείται τα μυστικά της θάλασσας και τη σκληρότητα της δουλειάς, πάντα όμως με χαμόγελο και δίχως να παραπονιέται.

Έτσι κουτσά στραβά περνούσε ο καιρός· ώσπου μια χειμωνιάτικη μέρα του 1907, ο Μπράιαν ξύπνησε με πυρετό και βήχα, όμως πήγε όπως πάντα στη δουλειά του, συνοδευόμενος από τον εικοσάχρονο Τόμι και τον δεκαοκτάχρονο Ρόμπιν, που είχαν αρχίσει να εργάζονται μαζί του. Ο βήχας του όμως χειροτέρευε τόσο πολύ, που ήταν δύσκολο ακόμη και να αναπνεύσει. Για πρώτη φορά αναγκάστηκαν να καλέσουν γιατρό στο σπίτι τους από την πόλη. Ο γιατρός διέγνωσε ότι ένας από τους πνεύμονες είχε μαζέψει υγρό και είπε στον Μπράιαν ότι η υγρασία ευθυνόταν γι' αυτή την πάθηση, προσθέτοντας πως, αν συνέχιζε να εκτίθεται στο κρύο, αυτό θα τον οδηγούσε στο θάνατο. Ο Μπράιαν Ο' Κόννορ κατέρρευσε ακούγοντας την ανακοίνωση του γιατρού. Τώρα, ποιος θα φρόντιζε την οικογένεια; Ο Τόμι, βέβαια,

ήταν ήδη μεγάλος και αρκετά ώριμος για να αναλάβει, παρ' όλα αυτά ήταν ακόμη άπειρος και ακόμη πιο άπειρος ο Ρόμπιν.

Τότε θυμήθηκε τον ξάδελφό του, τον Λιάμ, που είχε μεταναστεύσει στο Λονδίνο πριν από πέντε χρόνια και δούλευε εργάτης σε εργοστάσιο παραγωγής βιομηχανικών υλών. Ο εικοστός αιώνας που είχε μπει για τα καλά, έφερε και τη Βιομηχανική Επανάσταση, με αποτέλεσμα να ζητούνται συνεχώς περισσότερα εργατικά χέρια. Κάπου κάπου ο Λιάμ του έστελνε τα νέα του, με γράμματα που του τα έγραφαν άλλοι, γιατί ο ίδιος ήταν αγράμματος. Ο Μπράιαν, όμως, παρότι δεν είχε πάει ποτέ του στο σχολείο, είχε μάθει τα βασικά από τον ιερέα του Μαλαχάιντ, όταν πήγαινε κάθε Κυριακή απόγευμα στο σπίτι του γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό. Γιατί ο Μπράιαν δούλευε από μικρό παιδί, όταν έχασε το πατέρα του από αρρώστια. Από το άγρια χαράματα μέχρι το δειλί, έκανε ό,τι δουλειά μπορούσε να του προσφέρει ένα πιάτο φαί, σ' αυτόν και στη χήρα μάνα του. Ήταν το μοναδικό της παιδί, αφού έχασε τα άλλα δύο που ήρθαν μετά. Και ύστερα και τον άνδρα της. Γι' αυτό και τις Κυριακές του τις κρατούσε για αυτόν το σκοπό: να μάθει πέντε γράμματα. Και ενώ ο μεγάλος του καημός ήταν ότι δεν μπόρεσε να μορφωθεί, τα παιδιά του δεν πήγαν ποτέ σε σχολείο. Το σχολείο ήταν μακριά από το σπίτι τους και εκείνος δούλευε πολύ. Φρόντισε όμως τα βράδια σαν επέστρεφε, όσο κουρασμένος κι αν ήταν, να τα συγκεντρώνει όλα γύρω από το τζάκι μετά το φαγητό και να τους διδάσκει όσα γράμματα είχε μάθει και ο ίδιος. Όταν όμως πρόσεξε πως ο τρίτος γιος του, ο Τίμοθι, είχε μια αγάπη στα βιβλία και του δήλωσε πως ήθελε να σπουδάσει γιατρός, φρόντισε να τον στείλει αμέσως στο σχολείο. Κοντά στον Τίμοθι αποφάσισε να στείλει και την Κάρολ, μια και ήταν ιδιαίτερα δεμένη με τον τρίτο αδελφό της, παρότι πίστευε ότι τα γράμ-

ματα δεν ήταν απαραίτητα στα κορίτσια. Τι να τα κάνουν αφού η θέση τους ήταν μέσα στο σπίτι, να φροντίζουν την οικογένειά τους; Οι άνδρες ήταν εκείνοι που έπρεπε να δουλεύουν και να φέρνουν λεφτά. Έτσι είχε μάθει από τον πατέρα του, γι' αυτό κι όταν ορφάνεψε, αντί να πάει σχολείο, βγήκε στο μεροκάματο, αρνούμενος να επιτρέψει στη μάνα του να δουλέψει. Ο Τίμοθι και η Κάρολ έμαθαν να φεύγουν χαράματα για το σχολείο μαζί με τον πατέρα τους και να περιμένουν εκεί δύο ώρες ώσπου να έρθει η δασκάλα, και μετά μέχρι το απόγευμα, που πήγαινε να τους μαζέψει με τα πόδια ο Τόμι, καθώς ήταν ο μεγαλύτερος. Αν ο Τίμοθι ήθελε να σπουδάσει, όλοι έπρεπε να κάνουν μια θυσία για χάρη του. Και την κόρη του περισσότερο την έστειλε για να του κρατά συντροφιά. Διαφορετικά δεν το είχε αποφασίσει ποτέ.

Ο Μπράιαν το σκέφτηκε πολύ προτού πάρει την απόφαση. Η γυναίκα του δεν ήθελε να απομακρυνθούν από το σπίτι τους. Μπορεί να ήταν μικρό και άβολο, ήταν όμως καταδικό τους, το μοναδικό περιουσιακό τους στοιχείο. Είχε την τεράστια αυλή της, το περιβόλι της γεμάτο λαχανικά, τα δέντρα της φορτωμένα φρούτα το καλοκαίρι, τις λίγες κότες της να της δίνουν φρέσκα αυγά, το σκύλο τους τον Λοστ¹, ένα αδέσπτο που τον είχαν βρει να περιφέρεται στο δρόμο, το πανέμορφο δάσος που τους χάριζε όχι μόνο την ομορφιά του, αλλά και άφθονη ξυλεία για να ζεσταίνονται τους χειμώνες. Ύστερα όμως σκέφτηκε πιο λογικά. Μπορεί να ήταν συναισθηματικά δεμένη με το Μαλαχάιντ, όμως το κλίμα εδώ ήταν πολύ υγρό γιατί έβρεχε συνεχώς, και ο άνδρας της έπρεπε να απομακρυνθεί το γρηγορότερο. Σκέφτηκε και την κόρη της, την Κάρολ, που πλησίαζε τα δεκάξι και είχε ανθίσει σαν τριαντάφυλλο. Τι μέλλον θα είχε εκεί, σ' αυ-

1. Από την αγγλική λέξη lost, που σημαίνει «χαμένος».

τό τον ερημότοπο; Ποιος θα την πρόσεχε αφού δεν είχε την ευκαιρία να συναναστραφεί με νέους της ηλικίας της; Θα θαβόταν ζωντανή, χαραμίζοντας όχι μόνο τα νιάτα της, αλλά και τη μοναδική ομορφιά της. Και ύστερα δεν ήταν μόνο η Κάρολ, αλλά και τα αγόρια, που δούλευαν τόσο σκληρά για πενταροδεκάρες. Σίγουρα όχι μόνο θα κακοπαντρεύονταν, αλλά κάποια μέρα θα αρρώσταιναν όπως ο πατέρας τους. Ήταν και ο Τίμοθι, ο πανέξυπνος γιος της που αγαπούσε τα γράμματα και ήθελε να σπουδάσει γιατρός, για να προστατεύει την οικογένειά του από τις αρρώστιες. Και οι γιατροί στοίχιζαν πολλά χρήματα. Το Λονδίνο ήταν φημισμένο για την ιατρική του σχολή και τους καλούς γιατρούς που αποφοιτούσαν από κει.

Τα σκέφτηκε όλα αυτά καλά η Μάγκι και έδωσε τη συγκατάθεσή της στον άνδρα της με βαριά καρδιά, την οποία όμως έκρυψε πολύ καλά για να μην τον στενοχωρήσει. Εκείνος, με τη σειρά του, έγραψε στον Λιάμ ότι θέλει να μετακομίσει οικογενειακώς στο Λονδίνο και του ζήτησε να του βρει σπίτι και κάπου να δουλέψει. Έτσι κι αλλιώς, ο Λιάμ του είχε γράψει πολλές φορές ότι ζητούσαν άνδρες για τα εργοστάσια και τις βιοτεχνίες που αναπτύσσονταν σε πολύ γοργούς ρυθμούς. Αν έβρισκε δουλειά για εκείνον και τους δύο πρώτους γιους του, τότε τα τρία μεροκάματα που θα έμπαιναν στο σπίτι θα ήταν αρκετά για το νοίκι, το φαγητό και τις σπουδές του Τιμ. Τουλάχιστον ώσπου να γίνει γιατρός· μετά είχε ο Θεός. Έτσι, το Μάιο του 1908, μετακόμισαν στο Λονδίνο, αφού πρώτα μάζεψαν τα απαραίτητα από τα υπάρχοντά τους, κλείδωσαν καλά το σπίτι τους, πούλησαν τις κότες τους και χάρισαν τον Λοστ σε μια οικογένεια εκεί κοντά, που όπως έμαθαν αργότερα, ο ταλαίπωρος ολημερίς ήταν έξω από την πόρτα του σπιτιού τους να τους καρτερεί, και μόνο σαν πεινούσε πήγαινε στη νέα οικογένειά του. Ως τη στιγμή που ψόφησε,

ούτε μία μέρα δεν παρέλειψε να πηγαίνει στο σπίτι των Ο' Κόνορ, με την ελπίδα ότι θα τους έβρισκε εκεί...

Ωστόσο, τα πράγματα στο Λονδίνο δεν ήταν έτσι όπως τα περίμεναν ή όπως ήλπιζαν ότι θα τα βρουν. Μπορεί ο ξάδελφος να τους είχε βρει δουλειά στο εργοστάσιο όπου δούλευε και ο ίδιος, όμως το σπίτι τους στο νοτιοδυτικό Λονδίνο, στη συνοικία των μεταναστών όπως την αποκαλούσαν, ήταν τρισάθλιο και λίγο πιο μικρό από το δικό τους. Προσωρινά, τους είπε ο ξάδελφος, και φυσικά ουδέν μονιμότερον του προσωρινού. Έτσι παρέμειναν εκεί με την ελπίδα ότι, σαν παντρεύονταν τα αγόρια, θα τους περίσσευε χώρος. Το σπίτι τους, στον δεύτερο όροφο ενός μισογκρεμισμένου τούβλινου κατασκευάσματος, το μοιράζονταν με άλλη μια οικογένεια σε χωριστά διαμερίσματα. Η μοναδική θέα από το παράθυρο του ενός δωματίου ήταν το απέναντι κτίριο, που το χώριζε από το δικό τους ένας χωμάτινος δρόμος πλάτους περίπου τριών μέτρων. Έβηχε ο γείτονας και τον άκουγαν στο δικό τους σπίτι. Τα νερά έμπαζαν από παντού σαν έβρεχε και τα κάρβουνα δεν ήταν ποτέ αρκετά για να το ζεστάνουν όπως έπρεπε. Άσε που πολλές φορές πλημμύριζε το ισόγειο και για να μπουν μέσα έπρεπε να βγάλουν τις γαλότσες τους. Ευτυχώς που έμεναν στον επάνω όροφο. Σίγουρα όμως η υγρασία δεν ήταν τόσο βαριά όπως στο Μαλαχάιντ και η υγεία του Μπράϊαν καλυτέρευσε αισθητά. Αυτό και μόνο αρκούσε για να συμπαθήσουν το Λονδίνο. Τουλάχιστον τα παιδιά. Γιατί τόσο τα αγόρια όσο κι η Κάρολ ξετρελάθηκαν από την πρώτη στιγμή. Επιτέλους, έβλεπαν κι άλλους νέους, μπορούσαν να ανταλλάξουν απόψεις, να αποκτήσουν καινούργιους φίλους.

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Αγαπητοί αναγνώστες,

Μ' ένα βιβλίο ταξιδεύουμε... στα καταγάλα να νερά της Αμοργού.

Γράψτε μας την αγαπημένη σας παράγραφο από το βιβλίο της Χρυσήδας Δημουλίδου ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ και λάβετε μέρος σε κλήρωση για ένα τριήμερο για δύο άτομα στην Αμοργό, με διαμονή σε πολυτελές ξενοδοχείο (δύο διανυκτερεύσεις), πρωινό και ημιδιατροφή, καθώς και ακτοπλοϊκά εισιτήρια πρώτης θέσης, όλα τα έξοδα καλυμμένα.

Στείλτε μας τη συμμετοχή σας σε e-mail με θέμα «ΚΛΗΡΩΣΗ/ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ» στο info@psychogios.gr ή fax στο 210 2819550, ή επιστολή στα γραφεία των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ. Μην ξεχάσετε να συμπεριλάβετε τα προσωπικά στοιχεία σας (ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ, ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ, ΠΟΛΗ, Τ.Κ., ΤΗΛΕΦΩΝΟ), καθώς και ημερομηνία γέννησης.

Πληροφορίες συμμετοχής:

- 1) Έγκυρη θεωρείται μόνο μία συμμετοχή ανά αναγνώστη ή αναγνώστρια, ανεξάρτητα από τον τρόπο αποστολής, εφόσον έχουν περιληφθεί τα πλήρη στοιχεία του/της και εφόσον έχει υποβληθεί μέχρι 31/08/2009.
- 2) Το έπαθλο δε μεταβάλλεται και δεν ανταλλάσσεται, ενώ θα πρέπει να «εξαργυρωθεί» εντός του Σεπτεμβρίου 2009.
- 3) Η αγορά του ομώνυμου βιβλίου δεν αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τη συμμετοχή.
- 4) Η κλήρωση θα γίνει στα γραφεία των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Τατοΐου 121 & Σπύρου Μερκούρη 1, στη Μεταμόρφωση Αττικής, παρουσία της συμβολαιογράφου Αθηνών Κωνσταντίνας Παπακωστοπούλου, στις 3 Σεπτεμβρίου 2009 και ώρα 2.00 μ.μ. Ο νικητής θα ειδοποιηθεί γραπτώς.
- 5) Τα στοιχεία του νικητή θα αναρτηθούν στην ιστοσελίδα των Εκδόσεων www.psychogios.gr στην ενότητα «Κληρώσεις και Διαγωνισμοί» και θα δημοσιοποιηθούν σε καταχωρίσεις των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ.
- 6) Από την κλήρωση αποκλείονται όλοι οι εργαζόμενοι στις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ και οι συγγενείς πρώτου βαθμού αυτών, καθώς και της συγγραφέως.

Σας ευχόμαστε καλή επιτυχία!

Εσείς κι εμείς πάντα σε επαφή!

Όλη η ομάδα των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η Ελληνοαμερικανίδα Κάσι Πάλμερ ζει στην Καλιφόρνια, στο Λος Άντζελες, παντρεμένη και ευτυχημένη επί είκοσι δύο χρόνια με τον επιτυχημένο πλαστικό χειρουργό των σταιρ του Χόλιγουντ, Σταν Πάλμερ, όταν κάποια περίεργα όνειρα έρχονται να ταράξουν τον ύπνο και την καθημερινότητά της. Η Κάσι αρχίζει να αναζητά τις λησμονημένες παιδικές της αναμνήσεις, στη γη του πατέρα της, στο νησί της Αμοργού, στην Ελλάδα. Εκεί την περιμένει το πεπρωμένο της και η Κάσι αντιλαμβάνεται ότι δεν είναι πια ο ίδιος άνθρωπος.

Δύο άλλες γυναίκες, που έζησαν πολλά χρόνια πριν από εκείνη, την αναζητούν, ρίχνοντας τις σκιές τους στα όνειρά της και διεκδικώντας μερίδιο από τη ζωή της. Η Κάσι αφήνεται στα χέρια τους, αφηφώντας κάθε νόμο της λογικής, όταν διαπιστώνει ότι ένας μεγάλος ανεκπλήρωτος έρωτας ζητά να αναστηθεί μέσα από τη δική της ύπαρξη. Μια σαρωτική θύελλα γεγονότων μαστιγώνει το παρόν της, ενώ ένα τραγικό παρελθόν ζητάει να δικαιωθεί.

Ποιος είναι αυτές οι γυναίκες που σέρνουν ακόμη τις φιγούρες τους μέσα στους αιώνες; Ποιος είναι αυτός ο άνδρας που τις αγάπησε τόσο πολύ;

Ένα μεταφυσικό αισθηματικό θρίλερ της γνωστής συγγραφέως Χρυσήδας Χρύσας Δημουλίδου, που θα σας καθηλώσει, θα σας προβληματίσει και ίσως σας λυτρώσει από τους επίγειους φόβους σας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-555-2

